

Μήπως θα συνεχίζαμε να ζούμε στην σπηλιά του Πλάτωνα;

Σκεφτήκατε ποτέ πως θα ήταν το κοινωνικό, οικονομικό και πολιτικό τοπίο εάν η οικονομική κρίση δεν συναντούσε στο πέρασμά της την Κύπρο; Μήπως η διαφθορά θα συνέχιζε να ανεβαίνει εκθετικά και η ξέφρενη σπατάλη πόρων του κράτους θα συνεχιζόταν; Μήπως οι μίζες θα έφταναν στα ύψη και ο άκρατος δανεισμός θα εξακολουθούσε την καλπάζουσα πορεία του; Μήπως οι τοπικές αυτοδιοικήσεις θα ακολουθούσαν την ίδια κατηφόρα της διαφθοράς; Μήπως οι τραπεζίτες, οι πρόεδροι, οι κομματάρχες, ο κεντρικός τραπεζίτης και άλλοι αξιωματούχοι, αντί να προστατεύουν τους πολίτες και να υπηρετούν τον λαό, θα εξακολουθούσαν να είναι κοινωνοί και πρωτεργάτες στον ανήθικο τρόπο ζωής, την αναξιοκρατία και τη διαπλοκή; Αυτό όμως που έχει ιδιαίτερη σημασία είναι η νοοτροπία και η κουλτούρα που θα συνέχιζε να καλλιεργείται από τους διάφορους «σωτήρες», οι οποίοι αποτελούν τις πλείστες φορές αρνητικά πρότυπα για τον απλό κόσμο που κοιτάει αμήχανα το καράβι να ταξιδεύει ακυβέρνητο χωρίς πυξίδα και προορισμό.

Αβίαστα λοιπόν, συνάγεται το συμπέρασμα ότι αν δεν γκρεμιζόνταν σαν χάρτινος πύργος η οικονομία μας (αλλά και ολόκληρος ο κοινωνικός ιστός) με τις συνεπακόλουθες συλλογικές και ατομικές επιπτώσεις, θα συνεχιζόταν χωρίς τέλος ο κατήφορος. Τα σκάνδαλα και η διαπλοκή θα περνούσαν για καλά στο DNA μας. Ως λαός θα χάναμε εντελώς την υπερηφάνεια μας, την αξιοπρέπεια μας και την αυτοπεποίθησή μας. Θα συνεχίζαμε να ζούμε μια ψεύτικη και πλασματική ζωή, όπως ακριβώς παρουσιάζεται στον αλληγορικό μύθο του σπηλαιού στην *Πολιτεία* του Πλάτωνα.

Ο μύθος λέει ότι σε ένα σπήλαιο κάτω από τη γη, βρίσκονται άνθρωποι αλυσοδεμένοι με τέτοιο τρόπο ώστε να μπορούν να βλέπουν μόνο τον απέναντί τους τοίχο. Δεν μπορούν να κοιτάξουν ούτε πίσω, ούτε δεξιά, ούτε αριστερά. Πίσω τους ήταν αναμμένη μια φωτιά, με αποτέλεσμα οτιδήποτε γινόταν πίσω από την πλάτη τους να αναπαριστάνεται ως σκιά στον απέναντι τους τοίχο. Οι άνθρωποι αυτοί ζούσαν στην σπηλιά ολόκληρη τη ζωή τους. Έτσι, τα μόνα πράγματα που είχαν δει ήταν οι σκιές των πραγμάτων. Είχαν σχηματίσει λοιπόν την εντύπωση ότι οι σκιές που έβλεπαν ήταν τα ίδια τα πράγματα. Εάν όμως κάποιος κατορθώσει να απελευθερωθεί, να βγει από τη σπηλιά και να ανέβει στον φως του ήλιου, τότε θα κατανοούσε την πλάνη στην οποία ζούσε. Τότε μόνο θα αντιλαμβανόταν ότι οι υπόλοιποι, που εξακολουθούσαν να βρίσκονται αλυσοδεμένοι στο σπήλαιο, ζουν ακόμη βυθισμένοι στην αυταπάτη και στις ψευδαισθήσεις.

Μήπως λοιπόν κι εμείς θα συνεχίζαμε να ζούμε στο ψέμα και στην πλάνη και όλα όσα πιστεύαμε δεν θα ήταν παρά μια ψευδαισθήση; Μήπως θα συνεχίζαμε να ζούμε φυλακισμένοι στην άγνοια και στο σκοτάδι; Μήπως η επόμενη γενιά θα είχε την αυταπάτη ότι όλα έρχονται εύκολα και χωρίς προσπάθεια; Δημιουργήσαμε με τις πράξεις και τις ενέργειές μας μια γενιά χωρίς όραμα, χωρίς δημιουργική σκέψη και λανθασμένη αντίληψη για το τι πραγματικά είναι σημαντικό στη ζωή μας. Αφήσαμε έτσι μια μολυσμένη κληρονομιά στα παιδιά μας, αντί να αφήσουμε ένα υγιές μέλλον με ελπίδα και προοπτική.

Αν πραγματικά επιθυμούμε να τιμήσουμε τους προγόνους μας θα πρέπει να αποδείξουμε, με έργα και όχι με λόγια, ότι υιοθετούμε αυτά που κληρονομήσαμε και πάμε ένα βήμα παραπέρα, δημιουργώντας ένα καλύτερο μέλλον και αφήνοντας μια κληρονομιά για την οποία θα είναι περήφανοι οι δικοί μας απόγονοι.

Το σίγουρο είναι ότι μπορούμε να βγούμε έξω από την σπηλιά στο φως του ήλιου. Μπορούμε να βρούμε την χαμένη μας ελπίδα και να ανέβουμε ψηλότερα. Μπορούμε να βρούμε την χαμένη μας αξιοπρέπεια και να ονειρευτούμε ξανά. Μπορούμε να γίνουμε ΑΣΑ, δηλαδή, Αξιόλογοι και Σπουδαίοι Άνθρωποι. Το χρωστάμε πρωτίστως στα παιδιά μας. Για να τα πετύχουμε αυτά, θα πρέπει να δουλέψουμε σκληρά, αρχίζοντας πρώτα από τον ίδιο μας τον εαυτό. Το πρώτο βήμα είναι να επαναπροσδιορίσουμε τις βασικές μας αρχές και αξίες -όπως η εντιμότητα, η απλότητα, η υπευθυνότητα και ο σεβασμός-, οι οποίες θα αποτελούν την πυξίδα και τον φάρο που θα μας καθοδηγούν και θα μας δείχνουν το δρόμο. Μπορούμε έτσι να αξιοποιήσουμε την οικονομική κρίση θετικά. Ας θέσουμε λοιπόν νέες προτεραιότητες στη ζωή μας, πιο ουσιαστικές και πιο ανθρώπινες. Ας πατήσουμε πάνω στην κρίση, για να ανέβουμε πιο ψηλά τόσο ως άτομα αλλά και ως λαός.

Θεόδωρος (Ακης) Φ. Ηλία